

ENLLAÇOS D'INTERÈS

<http://www.elperiodico.com/es/noticias/cultura-y-espectaculos/20101023/sin-miedo-con-dignidad/552285.shtml>

<http://www.vilaweb.cat/noticia/3791590/20101020/margarit-agafes-cami-por-has-begut-oli.html>

Biblioteca
Sant Bartomeu

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 737728

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI
Dilluns de 14 a 20:30
Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 10 a 20:30
Dissabte de 10 a 13:30
Bústia exterior de retorn de préstec.

El proper dia que ens trobarem serà:
24/04/2014

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Joan Margarit

No era lluny ni difícil

Joan Margarit i Consarnau neix a Sanaüja, a la comarca de la Segarra, en un moment de la Guerra Civil Espanyola quan el front d'Aragó ja era a prop d'aquelles terres, l'11 de maig del 1938, fill de Joan Margarit i Serradell, arquitecte, de Barcelona, i Trinitat Consarnau i Sabaté, mestra, de L'Ametlla de Mar.

El pare i la mare s'havien casat el juliol de 1936 a Barcelona, però la Guerra Civil els va obligar a retirar-se a Sanaüja, a casa de l'àvia paterna, on va néixer el poeta. Acabada la guerra i fins el 1948, la família canvia moltes vegades de domicili: Barcelona, Rubí, Figueres i Girona. De retorn a Barcelona, la família viu davant del Turó Park i Joan Margarit fa el batxillerat a

l'Institut Ausiàs March que aleshores estava situat al carrer Muntaner.

L'any 1954 la família es trasllada a les illes Canàries i, des del 1956, Margarit passa els cursos acadèmics a Barcelona per estudiar arquitectura, al Col·legi Major Sant Jordi, on residirà fins el 1961. El 1962 coneix Mariona Ribalta amb qui es casa l'any següent, instal·lant-se al carrer Sardenya de Barcelona, a tocar de la plaça Sanllehy. Allí neixen les seves filles Mònica, Anna i Joana, i el seu fill Carles.

Margarit s'havia donat a conèixer com a poeta en castellà el 1963 i el 1965. Després d'un llarg parèntesi de deu anys, escriu "Crònica", publicat pel seu amic Joaquim Marco, director de la col·lecció "Ocnos", de Barral Editores. A partir del 1980, inicia la seva obra poètica en català.

Des del 1975, Margarit i la seva família viuen a Sant Just Desvern, on també hi ha l'estudi d'arquitectura que comparteix amb Carles Buxadé, l'amic i soci, des del 1980. Des del 1968, Margarit és catedràtic, jubilat actualment, de Càlcul d'estructures de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

No era lluny ni difícil
Joan Margarit

Proa

Joan Margarit publica 'No era lluny ni difícil', un nou poemari que tanca un cicle en la seva obra, i en què subratlla que la veritable maduresa vital és estimar

"És més important la cultura que la llibertat, perquè sense cultura no es pot escollir"

"Jo no sé estimar els altres més que fent un bon poema, i que el puguin llegir". No és només una declaració que el lliga íntimament amb el lector, és el fruit d'una vida i del seu lliurament a la poesia. Joan Margarit, com sempre, parteix de l'experiència vis-

cada, però superant el pla personal per oferir allò que pot transformar en sentiments universals. *No era lluny ni difícil*, el nou recull que publica Proa, dibuixa en 47 poemes una reflexió profunda que beu sens dubte de l'experiència. De to crepuscular, punyent, com és habitual en l'autor, però alhora optimista. "Aquest lloc on hem anat a parar (però no sóc jo, perquè a tothom li passa) ens pensàvem que era lluny i difícil, però no és ni una cosa ni l'altra", raona el poeta. I especifica: "A la vida hi ha un moment en què cal prendre una decisió i anar cap a una banda o cap a l'altra. Només hi ha dues direccions: la de l'amor i la de la por. Si has escollit bé i has escollit el camí de l'amor, pots arribar a aquell lloc que aparentment era lluny i difícil però no ho era". I allà, on el camí arriba a la maduresa i la plenitud de l'existència, Margarit escriu: "És en l'amor on m'he deixat la vida". Allà, "per fi l'amor coincideix amb la intel·ligència". I aquest lloc "no era lluny perquè estava dins teu i no era difícil perquè vaig escollir el camí de l'amor que hi porta directe". Per al poeta, la clau per escollir és la cultura. D'aquí que en el llibre es desprenqui que "és més important la cultura que la llibertat, perquè sense cultura no hi ha llibertat". I encara un altre factor cabdal: assumir el propi destí final amb dignitat.

La vellesa, la família (la mare, la seva filla), l'amor i el sexe, Déu com el més gran dels mites (que en aquest temps creu que ja cal començar a abandonar), el dolor en la malaltia... són alguns dels temes que aborda Margarit en aquest volum, on el lector hi trobarà poemes com *Una història*, que va recitar l'Onze de Setembre de l'any passat. Sobre l'episodi del pregó de la Mercè, prefereix treure'n ferro. I es mulla sobre la classe política catalana: "Té un problema cultural. A base de no fer cas a la cultura perquè a quatre anys vista no dóna resultats, però essent la cultura l'únic que ens pot fer lliures, hem creat una classe política que ella mateixa s'ha fet inculta". I com veu la cruïlla electoral que arriba? "Hi ha un mar de fons molt important. CiU està dient que vol un concert econòmic, això no li surt de l'ànima, ho ha improvisat ara. I el PSC diu que és nacionalista i no ho ha estat mai. Ja veurem com es reflecteix aquest mar de fons de la societat, però els polítics no poden evitar-lo. No sé com ho faran, però de moment fan veure que ho assumeixen i ja és més del que teníem abans", opina.

No era lluny ni difícil tanca un cercle. Tota la seva obra té fases. Primer van ser *Llum de pluja*, *Edat roja*, *Els motius del llop* i *Aiguaforts*. Després, dos llibres singulars, *Joana*, sobre la mort de la seva filla, i *Estació de França*, sobre la guerra i la postguerra. El darrer cicle l'integren *Càlcul d'estructures*, *Casa de Misericòrdia*, *Misteriosament feliç*, i aquest llibre que ara el clou. A *Càlcul d'estructures* i *Casa de Misericòrdia* desenvolupava el tema del sofriment i la pietat, mentre que *Misteriosament feliç* descobria com, resolent el tema de la pietat, pot aparèixer la felicitat. Diu Margarit que en el nou llibre, que és més "abstracte", en fa "una mena de resum". I després? "Doncs s'haurà de començar una altra cosa diferent. No sé si arribarà a ser cicle, ja, perquè cada vegada em queda menys! Hi estic treballant, però encara estic a les fosques. He entrat a un lloc, però no sé on sóc".

Diari AVUI, 21/10/10

Llibres de poesia

- ◆ *L'ombra de l'altre mar*, 1981
- ◆ *Vell malentès*, 1981 (**Premi Vicent Andrés Estellés de poesia**)
- ◆ *El passat i la joia*, 1982
- ◆ *Cants d'Hekatònim de Tifundis*, 1982 (**Premi Crítica Serra d'Or de poesia 1983**)
- ◆ *Raquel: la fosca melangia de Robinson Crusoe*, 1983
- ◆ *L'ordre del temps*, 1983
- ◆ *Mar d'hivern*, 1986
- ◆ *Cantata de Sant Just*, 1987
- ◆ *La dona del navegant*, 1987 (**Premi Crítica Serra d'Or de poesia 1988**)
- ◆ *Llum de pluja*, 1987
- ◆ *Poema per a un fris*, 1987
- ◆ *Edat roja*, 1990
- ◆ *Els motius del llop*, 1993
- ◆ *Aiguaforts*, 1995
- ◆ *Remolcadors entre la boira*, 1995
- ◆ *Estació de França*, 1999
- ◆ *Poesia amorosa completa (1980-2000)*, 2001
- ◆ *Joana*, 2002
- ◆ *Els primers freds. Poesia 1975-1995*, 2004
- ◆ *Càlcul d'estructures*, 2005 (**Premi Crítica Serra d'Or de poesia 2006**)
- ◆ *Casa de Misericòrdia*, 2007 (**Premi Nacional de poesia de les Lletres Espanyoles**)
- ◆ *Barcelona amor final*, 2007
- ◆ *Misteriosament feliç*, 2008
- ◆ *No era lluny ni difícil*, 2010
- ◆ *Es perd el senyal*, 2012